

Arrest

nr. 219 375 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekende partij op 3 december 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 213 754 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 december 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, komt op 23 januari 2015 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 27 mei 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker en zijn Belgische partner bieden zich op 3 juli 2017 aan bij de gemeente met betrekking tot een voorgenomen huwelijk.

Er wordt een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Op 1 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord door de lokale politie van Mechelen.

Op 1 augustus 2017 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 11 januari 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 11 januari 2018 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 12 februari 2018 geeft de procureur des Konings te Mechelen een negatief advies inzake dit voorgenomen huwelijk.

Op 15 februari 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen het huwelijk te voltrekken.

Op 2 augustus 2018 deelt de stad Mechelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker en zijn partner een beroep hebben ingesteld tegen de weigering van huwelijksvoltrekking.

Op 3 december 2018 wordt verzoeker gehoord door de federale politie.

Op 3 december 2018 wordt verzoeker ook gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 december 2018 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: K. B. (...)

voornaam: J. (...)

geboortedatum: (...).1977

geboorteplaats: W. R. T. (...)

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS: B. J. K. (...), geboren op (...).1977 te S. (...), Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone MEWI op 03.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2015 in België verblijft en dat hij naar hier is gekomen om een job te vinden. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (...) (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. (...) en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M. (...) (°(...).1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018 dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018 dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat zijn vrouw hier is en daarom kan hij niet terugkeren. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene's vroegere aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 27.01.2015. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week) opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018 dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Ghana.

(...)"

Op 3 december 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : K. B. (...)

voornaam : J. (...)

geboortedatum : (...).1977

geboorteplaats : W. R. T. (...)

nationaliteit : Ghana

In voorkomend geval, ALIAS: B. J. K. (...), geboren op (...).1977 te S. (...), Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018 dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2015 in België verblijft en dat hij naar hier is gekomen om een job te vinden. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (...) (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. (...) en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M. (...) (°(...).1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 213 754 van 11 december 2018 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bijlage 13septies verworpen.

Een repatriëring op 17 december 2018 gaat niet door wegens verzet van verzoeker.

Op 11 januari 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 23 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat dit (volgend) verzoek niet ontvankelijk is.

Op 4 februari 2019 legt verzoeker een verklaring af dat hij vrijwillig wil verwijderd worden.

Op 11 februari 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding met het oog op verwijdering.

Een voorziene repatriëring op 15 februari 2019 gaat niet door.

Bij arrest nr. 218 075 van 11 maart 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de eerste bestreden beslissing vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt volgende exceptie op wat betreft de eerste bestreden beslissing:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, nadat huidige vordering werd ingeleid, op 4 februari 2019 verklaarde hij vrijwillig wenst terug te keren. Hij ondertekende voormelde verklaring en toont derhalve niet aan wat het belang is bij een vernietiging van een bijlage 13septies.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een voorziene repatriëring op 15 februari 2019 niet doorging en dat een volgende repatriëring met escorte is voorzien, zodat het argument dat verzoeker vrijwillig wenst terug te keren niet meer lijkt op te gaan.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 6 en 8 van het EVKM, geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er is wel degelijk beroep aangetekend tegen het negatief advies van het Parket inzake de huwelijksaanvraag.

Hierover wordt niets gemotiveerd in de beslissing van verweerder.

Ook heeft verzoeker een medische problematiek. Hij verklaarde in zijn verhoor dat hij hiervoor medicatie neemt en in België regelmatig wordt opgevolgd door verschillende dokters. Er wordt niet onderzocht of verzoeker, met zijn medische problematiek, kan terugkeren naar Ghana.

Er wordt in de beslissing gesteld dat hij niet aantoonbaar dat deze opvolging niet in Ghana kan gebeuren, doch het is aan verweerder om te motiveren waarom verzoeker kan terugkeren naar Ghana en om zijn situatie grondig te onderzoeken.

Men bleef in gebreke de medische situatie van verzoeker te onderzoeken, alsook of de medische behandelingen van verzoeker in zijn land van herkomst voorhanden zijn.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn.

Verzoeker tekende beroep aan tegen het negatief advies van het Parket inzake zijn huwelijksaanvraag.

Indien verzoeker België dient te verlaten zal dit wel degelijk een contra-indicatie zijn. Hoe kan verzoeker zijn relatie met mevr. S. (...) aantonen indien hij het land heeft moeten verlaten. De Voorzitter van de Familierechtbank staat op de persoonlijke aanwezigheid van cliënten waardoor het voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar Ghana.

Bovendien, zoals hierboven reeds aangehaald, werd de situatie m.b.t. de medische problematiek van verzoeker niet onderzocht.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1,2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Men stelt verzoeker gehoord te hebben vooraleer het ter kennisgeven van de beslissing. Nochtans vermeldt deze beslissing niet dat er beroep werd aangetekend tegen het negatieve advies van het Parket. Verweerder is hiervan nochtans op de hoogte want er staat een nieuwe zitting gepland in februari 2019.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste. De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

De motivering is dus onvoldoende!

Er wordt gesteld dat er gevaar is voor onderduiken, nochtans heeft verzoeker bij de huwelijksaanvraag zijn adres opgegeven. Dat hij hier reeds geruime tijd, samen met zijn partner verblijft en dit ook gekend is door de betrokken diensten!

Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken.

III.2. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker diende samen met zijn partner een aanvraag in tot huwelijk. Deze aanvraag werd geweigerd.

Zij konden zich hiermee niet akkoord verklaren en dienden dan ook beroep in tegen deze weigering. Deze procedure is nog steeds hangende voor de Familierechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen en komt opnieuw voor in februari 2019.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal hij geen verweer kunnen voeren in deze zeer persoonlijke kwestie en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

De Voorzitter van de Familierechtbank staat op persoonlijke verschijning. Zij wensen zelf hun 'verhaal' te doen en hun hechte relatie te kunnen toelichten op de zitting.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van deze procedure schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling

van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

III.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner.

Zij hebben zich op 31.08.2017 aangeboden aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Mechelen om in het huwelijk te treden.

Nu, anderhalf jaar later, wonen zij nog steeds samen en hebben ze nog steeds een duurzame relatie en deze relatie is nog hechter ondertussen.

Er wordt gemotiveerd:

"op 15.02.2018 weigerde de Stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Verzoeker en zijn partner tekenden beroep aan tegen het negatief advies van het Parket en deze procedure is nog steeds hangende voor de Familierechtbank.

Hierover wordt niets vermeld in de negatieve beslissing.

Dat het geenszins een contra-indicatie betreft. Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie, kunnen het negatief advies niet begrijpen/aanvaarden en dienden daarom beroep in. Dat hiermee dan ook rekening dient gehouden te worden.

Zij dienden reeds een huwelijksaanvraag in, wonen al geruime tijd samen en hebben een hechte relatie. Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Ook zorgt verzoeker voor de 4 kinderen van zijn partner als zij werkt. Hij is als een vaderfiguur voor hen. Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn -privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Hij heeft een vaste verblijfplaats, dit samen met zijn partner. Zij hebben een duurzame en hechte relatie.

Er is geen duurzaam huwelijksleven mogelijk in zijn land van herkomst.

Zijn partner heeft een vaste tewerkstelling. Ook heeft zij 4 kinderen uit een vorige relatie die allen naar school gaan.

Zij kan zelf haar tewerkstelling niet opgeven, alsook kan zij haar kinderen niet van school halen om verzoeker te volgen naar Ghana.

Dat in deze omstandigheden de belangen van de kinderen ook in overweging genomen moeten worden. Agentschap van integratie en inburgering stelt dat: "Verwerende -partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoeker om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind!"

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: .. blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance' -toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner/stiefkinderen gerespecteerd te worden!

In afwachting van zijn beslissing en behandeling van de zaak voor de Familierechtbank dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zullen zijn rechten worden geschonden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt in een eerste middel, gericht tegen de bijlage 13septies een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 6 en 8 EVRM.

Hij betoogt dat hij regelmatig wordt opgevolgd door een dokter en niet werd aangetoond dat die opvolging kan gebeuren in Ghana.

Hij betoogt dat er nog steeds een procedure tegen een weigering huwelijk hangende is bij de familierechtbank te Mechelen. Hij wenst die procedure af te wachten. De Voorzitter zou staan op zijn persoonlijke verschijning. Hiermee zou geen rekening zijn gehouden bij het nemen van de beslissingen. Er zou geen voldoende rekening gehouden zijn met zijn stabiele en duurzame relatie en niets vermeld zijn omtrent het door hen ingediende beroep bij de familierechtbank. Ze zouden geruime tijd een relatie hebben en hij zou zorgen voor de vier kinderen van zijn partner, wanneer zij werkt. Hij zou een vaderfiguur zijn. Er zou geen sprake zijn van een pressing social need. De belangenafweging zou niet zijn gemaakt. De kinderen van zijn partner gaan hier naar school en zijn partner zou haar tewerkstelling niet kunnen opgeven. De belangen van de kinderen zouden niet in overweging zijn genomen. Hoewel de beslissing vermeldt dat hij gehoord zou zijn, werd er geen melding gemaakt van het ingediend beroep.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 11 december 2019, bij arrest nr. 213.754, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de bijlage 13septies heeft verworpen en reeds geoordeeld heeft dat er geen schending aannemelijk wordt gemaakt van de artikelen 6 en 8 EVRM. Verzoeker gaat niet in op de inhoud van dit arrest en de verwerende partij kan zich er derhalve bij aansluiten.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bijlage 13septies werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker niet in bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit determinerend motief wordt niet betwist. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat verzoeker reeds eerder bevolen werd om het grondgebied te verlaten en hieraan geen gevolg heeft gegeven. Op grond van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet werd dan ook terecht geconcludeerd dat er een risico op onderduiken bestaat, met verwijzing naar 4° als wettelijk criterium. Ook dit determinerend motief wordt niet betwist.

Verzoeker brengt derhalve geen enkel element aan dat erop wijst dat de verwerende partij een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van de artikelen 7 en 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet. Die vaststelling volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150) De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)¹

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het loutere feit dat er een wens is om in het huwelijk te treden of, volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven te weerhouden.

Het Parket verleende reeds een negatief advies en oordeelde dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Er werd geoordeeld dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Hierbij werd onder meer gewezen op het feit dat mevr. reeds driemaal eerder gehuwd werd, dat zij door haar eerste huwelijk de Belgische nationaliteit verkreeg en door haar tweede en derde huwelijk haar partner telkenmale verblijfsrecht verkreeg, het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat mevr. nog officieel gehuwd was op de moment dat zij traditioneel in het huwelijk traden, het gebrek aan kennis, de verklaring van verzoeker dat hij homo is en vervolgens biseksueel, terwijl mevr. daarvan niets zou weten, de tussenpersoon.

Gelet op dit onderbouwd advies van het Parket is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat de weigering van de huwelijksvoltrekking een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat een terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Verzoeker laat na aan te tonen dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Ook bij het verzoekschrift brengt verzoeker geen andere elementen aan die ingaan tegen de vaststellingen van de beslissing.

Waar hij opnieuw stelt dat hij een duurzame relatie heeft en dat hij zou zorgen voor de kinderen van zijn partner, toont hij niet in concreto aan dat er inderdaad sprake zou zijn van een effectief beleefd gezinsleven.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks het voorgesteld gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog op de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven en dit terwijl verzoeker verklaard heeft reeds sedert 2015 in België te verblijven.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

M.b.t. de procedure die hangende zou zijn voor de familierechtbank- waarvan echter geen stuk werd toegevoegd bij het verzoekschrift - dient opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet op dienstige wijze zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn advocaat bij de familierechtbank zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat zijn recht van verdediging wordt geschonden of dat hij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken. Hij toont immers niet aan dat op basis van een wettelijke bepaling uit het Burgerlijk / Gerechtelijk Wetboek de persoonlijke verschijning vereist zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk rekening gehouden met het mogelijk indienen van een beroepsprocedure. Er werd duidelijk geargumenteed dat ook dat geen schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. In de beslissing wordt terecht "zou" vermeld, nu op het moment van het nemen van de beslissing, de verwerende partij niet formeel op de hoogte werd gesteld van een effectief ingediend beroep.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat gehuwden pas tot samenwoning verplicht zijn na de voltrekking van het huwelijk. Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou die procedure hem verhinderen om (tijdelijk) terug te keren naar zijn herkomstland.

Verzoeker toont evenmin aan als zou hij niet vanuit legaal verblijf of vanuit een legale binnenkomst stappen kunnen ondernemen met het oog op het afsluiten van een huwelijk.

Verzoeker kan niet voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met de verklaringen die hij aflegde m.b.t. zijn medische toestand. In de beslissing werd immers het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in; Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week) opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medisch problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst."

Ook thans in het verzoekschrift brengt verzoeker geen enkele element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij wegens medische redenen niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland.

Verzoeker toont niet aan welke elementen veronachtzaamd zouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Een schending van de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen werd niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat want verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. In de eerste bestreden beslissing wordt verder onder meer ook verwezen naar het voorgenomen huwelijk van verzoeker met zijn partner, naar het negatief advies en naar de weigering van de huwelijksvoltrekking, naar het beroep dat verzoeker en zijn partner hebben ingesteld tegen deze beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. De formele motiveringsplicht

zoals verzoeker die aanvoert werd niet geschonden, nu uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat melding wordt gemaakt van de omstandigheid dat verzoeker mogelijk een beroep heeft ingediend tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.1.3.3. Verzoeker laat gelden dat hij een medische problematiek heeft, hij in zijn verhoor heeft verklaard dat hij hiervoor medicatie inneemt en hij in België regelmatig wordt opgevolgd door verschillende artsen. Verzoeker voert aan dat niet werd onderzocht of hij met zijn medische problematiek kan terugkeren naar Ghana. Verzoeker stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet aantoonde dat deze opvolging niet in Ghana kan gebeuren, maar verzoeker werpt op dat het aan de verwerende partij is om te motiveren waarom hij kan terugkeren naar Ghana en om zijn situatie grondig te onderzoeken. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om zijn medische situatie te gaan onderzoeken en of zijn medische behandelingen in zijn land van herkomst voorhanden zijn.

In de eerste bestreden beslissing wordt over de medische situatie van verzoeker het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.”

En

“Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers medische situatie. Het komt in het kader van de zogeheten 'wederkerige' zorgvuldigheid aan verzoeker toe om eventueel door middel van medische getuigschriften aan te tonen dat zijn gezondheidssituatie een verwijdering in de weg zou staan. Er werden geen medische attesten neergelegd. Ook in het kader van zijn verzoekschrift heeft verzoeker geen medische attesten bijgebracht. Evenmin specificeert verzoeker welke medicatie hij thans inneemt. Verzoeker toont dus niet op concrete wijze aan dat het ten onrechte is dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat hij niet aantoonde *"dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen"*.

In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

3.1.3.4. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoeker voert de schending van deze bepaling hoofdzakelijk aan om aan te geven dat hij de procedure voor de burgerlijke rechtbank wil bijwonen inzake de weigering van huwelijksvoltrekking. De Raad merkt op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen. In de eerste bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog voltrokken mag worden, verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

3.1.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M.S., dat zij zich hebben aangeboden om te huwen, dat de huwelijksvoltrekking werd geweigerd, dat verzoeker en zijn partner hiertegen beroep indienden, dat deze procedure nog hangende is en dat verzoeker en zijn partner nog steeds samenwonen en een duurzame relatie hebben. Hij wijst op het feit dat zijn partner vier kinderen heeft en dat hij een vaderfiguur is voor hen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker en zijn partner wensten in het huwelijk te treden, dat er een negatief advies was van de procureur des Konings en dat op 15 februari 2018 de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor op 3 december 2018 heeft meegedeeld dat zijn partner vier kinderen heeft en dat hij niet de vader is.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat geen werkelijk gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner wordt aanvaard. De verwerende partij motiveert hierover in de eerste bestreden beslissing het volgende:

"Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2015 in België verblijft en dat hij naar hier is gekomen om een job te vinden. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M.(°(...))1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

en

"Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning

verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk."

Vervolgens gaat de verwerende partij ondergeschikt ook in op de situatie waarin er toch een gezinsleven zou bestaan en motiveert hierover het volgende:

"Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 15 februari 2018 weigerde het huwelijk te voltrekken. Deze weigering was gestoeld op het feit dat het voorgenomen huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners.

Het gegeven dat verzoeker verbleef bij zijn partner op het ogenblik waarop hij door de politie aangetroffen werd, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wordt in de eerste bestreden beslissing wel rekening gehouden met het beroep dat verzoeker en zijn partner hebben ingediend tegen de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. Er wordt verwezen naar dit beroep, dat mogelijk werd aangetekend tegen de weigering van voltrekking van het huwelijk bij de rechtbank van eerste aanleg. Ondanks dit ingestelde beroep toont verzoeker, gelet op het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, niet aan dat hij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met zijn Belgische partner. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen. In de eerste bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag plaatsvinden, verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven.

De Raad merkt op dat na onderzoek werd vastgesteld dat de intentie van verzoeker niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De omstandigheid dat verzoekers partner vier kinderen heeft, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht hij de zorg voor deze kinderen op zich zou nemen of wat zijn concrete band met deze kinderen is, hij toont evenmin aan dat de vader van deze kinderen niet meer voor deze kinderen zou zorgen.

De verwerende partij kon dan ook op goede gronden besluiten dat dit element een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij kon daaruit op kennelijk redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot deze conclusie is gekomen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Waar verzoeker nog opwerpt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie en dat er vraagtekens mogen worden geplaatst bij het onderzoek dat wel gevoerd zou zijn, omdat verzoeker wel degelijk een beroep aantekende tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker stelt ook dat *“de Voorzitter van de Familierechtbank staat op de persoonlijke aanwezigheid van cliënten”*.

Zoals reeds is gebleken uit de bespreking van het middel inzake artikel 8 van het EVRM hierboven onder punt 3.1.3.5., blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar het voorgenomen huwelijk van verzoeker door de procureur des Konings en door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verwerende partij kon zich in alle redelijkheid op dit gevoerde onderzoek steunen. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan op welk vlak dit onderzoek zou te kort schieten en met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zoals reeds verschillende keren gesteld, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk melding gemaakt van het beroep dat verzoeker en zijn partner mogelijk hebben ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de weigering van huwelijksvoltrekking. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar bepaalde gewoontes in de familierechtbank waardoor de voorzitter zou staan op de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker en zijn partner, staft hij dit niet met concrete gegevens en blijft het bij een bewering. Zelfs al zou dit een gewoonte zijn bij de rechtbank, dan nog wordt opgemerkt dat de wettelijke bepalingen inzake vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is en dat verzoeker niet aantoont dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen.

3.1.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 6 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.8. Er wordt niet betwist dat *in casu* de hoorplicht van toepassing is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op 3 december 2018 vooraleer de eerste bestreden beslissing werd genomen. Hij werd gehoord door de federale politie en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker werd dus de gelegenheid geboden om zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Verzoeker stelt dat hij niet zou zijn gehoord omdat in de eerste bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het beroep dat hij heeft ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke

stand inzake weigering van huwelijksvoltrekking. Vooreerst wordt gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker tijdens het gehoor van 3 december 2018 door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat er een beroep hangende is tegen de weigering van huwelijksvoltrekking (*"I have family court on 21th february"* Ik heb familierechtbank op 21 februari, eigen vertaling) en dat een sociaalassistent van het gesloten centrum op 3 december 2018 nog eens meedeelt dat er een beroep hangende is bij de familierechtbank dat voorkomt op 21 februari 2019. Ten slotte wordt vastgesteld dat er in de eerste bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het beroep dat verzoeker mogelijk heeft ingediend:

"Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk."

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.1.3.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat gericht is tegen het inreisverbod en dat als volgt luidt:

"IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 6 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana en gedurende 3 jaar de staten die het Schengencacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er is wel degelijk beroep aangetekend tegen het negatief advies van het Parket inzake de huwelijksaanvraag.

Ook heeft verzoeker een medische problematiek. Hij verklaarde in zijn verhoor dat hij hiervoor medicatie neemt en in België regelmatig wordt opgevolgd door verschillende dokters. Er wordt niet onderzocht of verzoeker, met zijn medische problematiek, kan terugkeren naar Ghana.

Er wordt in de beslissing gesteld dat hij niet aantoonde dat deze opvolging niet in Ghana kan gebeuren, doch het is aan verweerder om te motiveren waarom verzoeker kan terugkeren naar Ghana en om zijn situatie grondig te onderzoeken.

Men bleef in gebreke de medische situatie van verzoeker te onderzoeken, alsook of de medische behandelingen van verzoeker in zijn land van herkomst voorhanden zijn.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn,....

Verzoeker tekende beroep aan tegen het negatief advies van het Parket inzake zijn huwelijksaanvraag. Indien verzoeker België dient te verlaten zal dit wel degelijk een contra-indicatie zijn. Hoe kan verzoeker zijn relatie met mevr. S. (...) aantonen indien hij het land heeft moeten verlaten. De Voorzitter van de Familierechtbank staat op de persoonlijke aanwezigheid van cliënten waardoor het voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar Ghana.

Bovendien wordt er niets gemotiveerd i.v.m. de medische situatie van verzoeker. Hij verklaarde tijdens het verhoor dat hij medische problemen heeft waarvoor hij wekelijks door verschillende artsen dient verzorgd te worden.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en gedurende een periode van 3 jaar niet kan terugkeren. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Men stelt verzoeker gehoord te hebben vooraleer het ter kennisgeven van de beslissing. Nochtans vermeldt deze beslissing niet dat er beroep werd aangetekend tegen het negatieve advies van het Parket. Verweerder is hiervan nochtans op de hoogte want er staat een nieuwe zitting gepland in februari 2019.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

"Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van driejaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Hij heeft een gezin in België waarvan hij deel uitmaakt. Hij zorgt ook voor de kinderen van zijn partner die hem als een vaderfiguur beschouwen.

Ook heeft hij een medische problematiek waarvoor hij meerdere keren per week behandeld dient te worden. Dit wordt door verwerende partij ook niet onderzocht. Er wordt niet nagegaan of de medische behandeling in Ghana voorhanden is.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker diende samen met zijn partner een aanvraag in tot huwelijk. Deze aanvraag werd geweigerd. Zij konden zich hiermee niet akkoord verklaren en dienden dan ook beroep in tegen deze weigering. Deze procedure is nog steeds hangende voor de Familierechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen en komt opnieuw voor in februari 2019.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal hij geen verweer kunnen voeren in deze zeer persoonlijke kwestie en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

De Voorzitter van de Familierechtbank staat op persoonlijke verschijning. Zij wensen zelf hun 'verhaal' te doen en hun hechte relatie te kunnen aantonen op de zitting.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van deze procedure schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

IV.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner.

Zij hebben zich op 31.08.2017 aangeboden aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Mechelen om in het huwelijk te treden.

Nu anderhalf jaar later wonen zij nog steeds samen en hebben nog steeds een duurzame relatie.

Er wordt gemotiveerd:

"op 15.02.2018 weigerde de Stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Verzoeker en zijn partner tekenden beroep aan tegen het negatief advies van het Parket en deze procedure is nog steeds hangende voor de Familierechtbank.

Hierover wordt niets vermeld in de negatieve beslissing.

Dat het geenszins een contra-indicatie betreft. Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie, kunnen het negatief advies niet begrijpen/aanvaarden en dienden daarom beroep in.

Dat hiermee dan ook rekening dient gehouden te worden.

Zij dienden reeds een huwelijksaanvraag in, wonen al geruime tijd samen en hebben een hechte relatie.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Ook zorgt verzoeker voor de 4 kinderen van zijn partner terwijl zij werkt. Hij is als een vaderfiguur voor hen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Hij heeft een vaste verblijfplaats, dit samen met zijn partner. Zij hebben een duurzame en hechte relatie.

Er is geen duurzaam huwelijksleven mogelijk in zijn land van herkomst.

Zijn partner heeft een vaste tewerkstelling. Ook heeft zij 4 kinderen uit een vorige relatie die allen hier naar school gaan.

Zij kan zelf haar tewerkstelling niet opgeven, alsook kan zij haar kinderen niet van school halen om verzoeker te volgen naar Ghana.

Dat in deze omstandigheden de belangen van de kinderen ook in overweging genomen moeten worden. Agentschap van integratie en inburgering stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoeker om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind\ "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner/stiefkinderen gerespecteerd te worden!

In afwachting van zijn beslissing en behandeling van de zaak voor de Familierechtbank dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zullen zijn rechten worden geschonden."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel, gericht tegen de bijlage 13sexies, stelt verzoeker een schending voor van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker geeft dezelfde uiteenzetting als in het eerste middel en voegt toe dat er een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de uiteenzetting supra en het verwerpingsarrest van de RVV in de UDN-procedure reeds afdoende kan worden afgeleid dat er geen sprake is van een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Ook voor wat betreft het inreisverbod toont verzoeker niet aan dat die beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan. Hij toont niet aan dat de motivering ervan hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke motieven ze werd genomen.

Er werd wel degelijk rekening gehouden met alle elementen waarvan verzoeker thans spreekt in zijn verzoekschrift.

Verzoeker toont niet aan dat er omstandigheden voorhanden zijn die ertoe leiden dat een kortere duur dan drie jaar had moeten worden bepaald voor wat betreft het inreisverbod. Er werd afdoende gemotiveerd waarom drie jaar, rekening houdend met de specifieke situatie van verzoeker, proportioneel werd bevonden.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2017 en van 11 januari 2018, die hem respectievelijk ook op voornoemde dagen werden betekend. Daarnaast worden in de tweede bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, gelet op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Tevens wordt overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

3.2.3.3. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)."

In de tweede bestreden beslissing wordt de duur van het inreisverbod als volgt gemotiveerd:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2015 in België verblijft en dat hij naar hier is gekomen om een job te vinden. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (...) (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. (...) en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M. (...) (°(...).1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Verzoeker laat gelden dat hij in België een gezin heeft en hij zorgt voor de kinderen van zijn partner voor wie hij een vaderfiguur is. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze elementen in rekening heeft gebracht, nu hij als volgt heeft gemotiveerd: "Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (...) (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. (...) en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M. (...) (°(...).1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk."

Verzoeker brengt in dit verband geen elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker voert verder aan dat hij "een medische problematiek" heeft waarvoor hij meerdere keren per week behandeld dient te worden en dit niet werd onderzocht en er niet werd nagegaan of de medische behandeling in Ghana voorhanden is. In de tweede bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het volgende uiteengezet: "Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week) opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen." Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers medische situatie. Er werden geen medische attesten neergelegd. Ook in het kader van zijn verzoekschrift heeft verzoeker geen medische attesten bijgebracht. Evenmin specificeert verzoeker welke medicatie hij thans inneemt. Verzoeker toont dus niet op concrete wijze aan dat het ten onrechte is dat in de tweede bestreden beslissing wordt overwogen dat hij niet aantoonde "dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen". In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 92 111 van 27 november 2012 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in tegenstelling tot het arrest waarnaar hij verwijst *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van zijn geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker werpt op dat geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker laat evenwel na enig concreet element in verband met de actuele situatie in zijn land van herkomst bij te brengen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker op 27 januari 2015 een asielaanvraag heeft ingediend en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2015 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na het nemen van de tweede bestreden beslissing diende verzoeker op 11 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in en op 23 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat dit (volgens) verzoek niet ontvankelijk is.

3.2.3.4. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, kan worden verwezen naar wat hierover hoger, onder punt 3.1.3.4. werd uiteengezet.

3.2.3.5. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar wat hierover hoger, onder punt 3.1.3.5. werd uiteengezet.

In zoverre verzoeker opwerpt dat in de tweede bestreden beslissing niets wordt vermeld over het beroep dat hij en zijn partner hebben aangetekend tegen *“het negatief advies van het Parket”* en deze procedure nog steeds hangende is, gaat verzoeker voorbij aan volgende motieven van de tweede bestreden beslissing:

“Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.”

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden werd wel degelijk rekening gehouden met de mogelijke beroepsprocedure van verzoeker die op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing nog steeds lopende was.

In de tweede bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag plaatsvinden, verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven.

3.2.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd. Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.”

Verzoeker werpt op dat hij *“een medische problematiek heeft”*, hij hiervoor medicatie inneemt en in België regelmatig wordt opgevolgd door verschillende dokters en er niet werd onderzocht of hij met zijn medische problematiek kan terugkeren naar Ghana. Verzoeker stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet aantoonde dat deze opvolging niet in Ghana kan gebeuren, maar verzoeker werpt op dat het aan de verwerende partij is om te motiveren waarom verzoeker kan terugkeren naar Ghana en om zijn situatie grondig te onderzoeken. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om zijn medische situatie te gaan onderzoeken en of zijn medische behandelingen in zijn land van herkomst voorhanden zijn.

Deze elementen zijn het gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet van de thans tweede bestreden beslissing. Er wordt dan ook verwezen naar wat hierboven onder punt 3.1.3.3. wordt uiteengezet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.8. Er wordt niet betwist dat *in casu* de hoorplicht van toepassing is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op 3 december 2018 vooraleer de eerste bestreden beslissing werd genomen. Hij werd gehoord door de federale politie en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij hem vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd om hem een inreisverbod op te leggen. Verzoeker laat gelden dat men stelt dat hij werd gehoord vooraleer de tweede bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht. Verzoeker laat gelden dat deze beslissing nochtans niet vermeldt dat er beroep werd aangetekend tegen *“het negatieve advies van het Parket”*. Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij hier nochtans van op de hoogte is want er staat een nieuwe zitting gepland in februari 2019. Verzoeker voert dan ook aan dat het niet horen een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de tweede bestreden beslissing.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Tijdens het gehoor van 3 december 2018 door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker meegedeeld dat er een beroep hangende is tegen de weigering van huwelijksvoltrekking (*“I have family court on 21th february”* Ik heb familierechtbank op 21 februari, eigen vertaling) en dat een sociaalassistent van het gesloten centrum op 3 december 2018 nog eens meedeelt dat er een beroep hangende is bij de familierechtbank dat voorkomt op 21 februari 2019. Ten slotte wordt vastgesteld dat er in de tweede bestreden beslissing melding wordt gemaakt van dit beroep:

“Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.”

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij elementen had kunnen aanreiken waarvan de verwerende partij nog niet op de hoogte was en waarmee bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.2.3.10. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET